

KESSELSE HEIDE

KESSELSE HEIDE

WANDELBROCHURE

Provincie
Antwerpen

De deputatie van de provincie Antwerpen

Voorzitter

Cathy Berx, gouverneur

Leden

Luk Lemmens

Jan De Haes

Ludwig Caluwé

Kathleen Helsen

Provinciegriffier

Danny Toelen

D/2020/0180/15

Eerste oplage: Augustus 2020

Deze brochure is gedrukt op 100% gerecycleerd papier.

WELKOM OP DE KESSELE HEIDE

ALGEMENE INFORMATIE

- Het domein is toegankelijk van zonsopgang tot zonsondergang.
- De wandelingen zijn bewegwijzerd met gekleurde bewegwijzering.
- De **rode wandeling** doorkruist de heide en is 3,5 km. Voor rolwagens is er een beperkte toegankelijkheid.
- De **blauwe wandeling** door Hoge Heide en Hoogbos is 2,4 km.
- Aangelijnde honden worden toegelaten.
- Fietsen is verboden.
- Pluk of beschadig geen planten en paddenstoelen.
- Voeder de dieren niet. Er is voldoende natuurlijk voedsel.

ROUTE

De wandelingen vertrekken en eindigen bij de parking van de Kesselse heide, Lindekensbaan, Nijlen.

Volg de gekleurde bewegwijzering.

Centraal in deze brochure vind je een plattegrond met de wandelroutes, de letters verwijzen naar de beschrijving in deze brochure.

DE KLEUREN VAN DE HEIDE

Wit ... het zand en de berkenstammen
Groen ... het loof van de eikenberkenbossen,
de solitaire dennen en de heidestruiken
maar ook de talrijke mossen en korstmossen
Paars ... de bloemen van de struikheide en
dopheide in augustus en september.

GROEIDE HIER ALTIJD HEIDE?

Het ontstaan van het landschap van de Kesselse Heide gaat terug tot de laatste ijstijd. Over de Kempen werd toen door noorderwinden een dikke laag zand afgezet. Plaatselijk leverde dat grillige duinen, waarvan je in dit groendomein restanten terugvindt. De gronden lagen hier hoger en waren droger dan in de vlakbij gelegen vallei van de Kleine Nete. Er ontstonden gemengde eikenbossen van het type dat je ook nu al wandelend tegenkomt. De veeteelt van de Franken vereiste uitgestrekte graasoppervlakten en stilaan verdwenen de bossen. Op de voedselarme gronden ontstond een heidevegetatie. Die heide werd in de middeleeuwen in stand gehouden door het menselijke gebruik. Heidevlakten waren gemeengoed: het vee van de omwonenden mocht er grazen, strooisel en brandstof lagen er voor het rapen.

DE DENNEN VAN MARIA-THERESIA

Op het einde van de 18de eeuw kregen veel heidegronden een andere bestemming. Er bleven slechts weinig "woeste" gronden over, ongeveer even veel als de huidige oppervlakte. Gedurende de Franse revolutie werden veel kerkbezittingen in de omgeving verkocht, waaronder ook de huidige Kesselse Heide. De nieuwe eigenaars bebosten de heide met pijnbomen, aangemoedigd door landvoogdes Maria-Theresia van Oostenrijk. Zij gaf fiscale voordelen voor het in cultuur brengen van weinig rendabele gronden in de Kempen.

TOEN BLEEF ER NOG SLECHTS ÉÉN BOOM OVER

Voor de eerste wereldoorlog werd een fortengordel gebouwd. Tussen de forten mocht het zicht niet belemmerd worden. In de Kesselse Heide, tussen de forten van Kessel en Broechem, werd al het bos gekapt. Slechts één den bleef staan. Die deed dienst als grensboom Nijlen-Kessel, als richtpunt en als uitkijkpost. Hij stond bekend als "den betboom". Na 1920 werd de heide door de eigenaar Pouppez-de-Kettenis herbebost. In de Tweede Wereldoorlog werden die bomen verkocht en door de Belgische soldaten gekapt. De rest werd door de bevolking in beslag genomen want brandstof werd schaars. Alleen "den betboom" werd nogmaals gespaard ... tot ook die op een nacht in de winter van 1943 verdween.

GERED ALS NATUURGEBIED EN BESCHERMD ALS LANDSCHAP

Na de tweede wereldoorlog groeide er spontaan weer bos. Het privédoorn was toegankelijk maar beheer bleef achterwege. Niet zelden vatte de heide vuur en op vele plaatsen werd afval gestort en zand afgegraven. In de jaren 60 werd een deel van het gebied verkocht aan de firma Artilat die er een fabriek voor schuimrubber oprichtte.

Vanaf februari 1972 deed het gemeentebestuur van Kessel toezicht op de heide en ruimde het gebied op. Bij het KB van 5 augustus 1976 werd de Kesselse Heide natuurgebied. Op 20 juni 1978 kocht de Provincie Antwerpen het gebied voor 24 miljoen Belgische frank: 43 ha bosgrond bestemd voor algemeen nut. Het Provinciaal Groendomein Kesselse Heide was geboren. Later breidde het groendomein nog uit. Het Hoogbos (7ha) werd in 1981 aangekocht door de gemeente Nijlen en in 2005 in beheer gegeven aan de Provincie Antwerpen. Sinds 1996 is de Kesselse Heide een beschermd landschap. In 2010 werd de Hoge Heide (9ha) aangekocht. -

Lindekensbaan 1960

A - VEEROOSTER VOOR NATUURBEHEER

Regelmatig grazen er schapen op de Kesselse Heide. Metalen roosters verhinderen dat de kudde ontsnapt. Tijdens de aanwezigheid van de kudde wordt er gedurende korte tijd intensief begrast. Daardoor verdwijnen gras en ongewenste jonge boompjes en kan de struikheide weer volop groeien. Een beheersplan bepaalt welke grasgronden in welk deel van het jaar worden aangepakt. Daarbij worden verplaatsbare rasters gebruikt.

koolmees

B - MEZENFAMILIES

Het linkse pad leidt naar het onthaalgebouw Doefoepdhei. Dat wordt gebruikt voor natuuractiviteiten met groepen. Er is ook een openbaar toilet aanwezig.

Dit bos is een thuis voor mezen. Deze gedrongen vogeltjes hebben een krachtige snavel. Het zijn beweeglijke, handige klimmers. Ze eten zowel insecten als zaden en broeden in holen en nestkasten. In de winter trekken ze in groepen rond, zelfs samen met andere zangvogels. De koolmees is de grootste (14 cm) met op de gele borst een zwarte das, breed bij het mannetje, smal bij het vrouwtje. De roep klinkt als p h-puuh zoals een brandweersirene. De pimpelmees (12 cm) heeft een kobaltblauwe kruin, de kuifmees (11 cm) een zwart-witte kuif.

De zwarte mees (11 cm) heeft een zwarte kruin en geen zwarte buikstreep. De staartmees (14 cm) heeft een staart van 7 cm en maakt een bolrond nest met een kleine ingang.

Binnenin moeten deze diertjes hun staart over de rug leggen.

kuifmees

pimpelmees

staartmees

zwarte mees

C - ZANDBIJEN

Vanaf het eerste lenteweer zie je overal op de heide in het zand een heleboel gaatjes en zandhoopjes. Zodra de zon schijnt, vliegen kleine bijen in en uit. Het gaat om de grijze zandbij, een solitaire bij. In tegenstelling tot de bekendere honingbij leeft deze niet in kolonies. Ze sleept o.a. wilgenstufmeel in de ondergrondse gangen en legt daar haar eitjes in, waaruit dan in maart/april van het volgende jaar de jonge bijtjes tevoorschijn komen. Geen vrees want ze steken niet.

D - ZOMEREIKEN MET KORSTMOS

Op heidegronden bereikt de zomereik niet de enorme afmetingen die hij op voedselrijke gronden haalt. De bomen groeien wel, maar traag. De boom is te herkennen aan de gelobde bladeren en de bekende eikels vormen een belangrijke voedselbron voor de gaai.

Op de eikenstammen groeit grijsgroen korstmos, meestal op de zuidwestkant waar het meest licht en water is.

Een korstmos is geen mos maar een samenlevingsverband tussen een schimmel en een wier. Het wier bevat bladgroen en zorgt voor de fotosynthese, dus het aanmaken van suikers. De schimmel zorgt voor de opname van mineralen en water en beschermt het wier tegen hitte en uitdroging. Op die manier kunnen de beide partners samen een biotoop bezetten dat anders voor hen ontoegankelijk zou zijn. Korstmossen zijn zeer gevoelig voor luchtverontreiniging, in het bijzonder voor zwaveloxiden.

E - PADDENSTOELN

Paddenstoelen vormen één van de trekpleisters van de Kesselse Heide. Vooral in de herfst kan je hier vele soorten tegenkomen. Vliegenschwammen (foto) groeien hier vooral in de buurt van berken en eiken. De ondergrondse zwamdraden vormen een samenleving met de haarwortels van de boom. Ook als de boom verdwenen is, kan je soms nog een kring van paddenstoelen terugvinden. Veel paddenstoelen zijn opruimers van dood materiaal en dus heel belangrijk voor de voedselkringloop in de natuur.

F - ZAND EN WATER

Hier zie je een grote zandvlakte, het restant van een oude landduin. In het heetst van de zomer kan je hier bijna niet blootvoets lopen omdat het zand de warmte snel opsorpt. 's Nachts staat het zand die warmte ook snel weer af. Deze grote temperatuurschommelingen zijn eigen aan het Kempisch klimaat.

In de vlakte leven kinderen zich vaak uit met het spelen en putten maken in het witte, mulle zand. Maar wanneer je zou graven onder de begroeiing aan de rand van de vlakte zouden er bijzondere kleuren tevoorschijn komen. Dit noemt men een podzolbodem.

Onder de plantengroei en een toplaag van donkere humusrijke grond, zit een bleke (uitspoelings)laag, en daaronder een donkere (inspoelings)laag. Geheel onderaan zit het oorspronkelijke zand. Het is in dat zand dat gespeeld wordt. Je kunt zien dat de zandvlakte lager ligt dan de omgeving. De podzolbodem is hier verdwenen en de wind heeft vrij spel.

Podzols komen veel voor in Noord-Europa. De naam is van Russische oorsprong: pod betekent "onder" en zola betekent "as" naar de askleurige uitspoelingslaag.

Links bemerk je een 'eilandje' midden in een uitgegraven grondwaterput. Het water is er zuur (pH 4) en in de zomer komt de put vaak droog te staan. Vissen leven er niet maar vormen ook geen bedreiging voor watertorren, libellen en amfibieën zoals bruine en groene kikkers en salamanders. Deze laatste komen er in de lente hun eieren leggen en verlaten het water later op het jaar om verder te leven op het land. Amfibie betekent ook: dubbel leven.

G - ZANDZEGGE

Bemerk je in het zand de soms lange rijen zandzegge? Met een wortelstok kruipt de plant horizontaal voort onder de grond. Regelmatig kruisen de rijen elkaar en zo ontstaat een ondergronds net dat het zand gevangen houdt. Voel eens aan de stengel, die is driekantig. Zo kan je hem onderscheiden van de grassen.

H - UITBREIDING VAN DE HEIDE

In het beheersplan 2012-2038 van de Kesselse Heide staat als doel het uitbreiden van de heide en het verbinden van de open heidegebieden door meer open plekken in het bos.

Hier op de hoek zie je hoe een hakhoutbestand van Amerikaanse eik wordt omgezet naar heide. De uitlopers worden gemaaid en twee keer per jaar wordt de opslag van deze exoot begraasd door een kudde van meer dan tweehonderd Kempische heideschape. Je merkt zeker al de vele nieuwe jonge planten. Op zonnige dagen tjrpen de veldkrekels hier vrolijk.

Ook in de grote vlakte worden bomen verwijderd om het gebied meer open te maken. Als bomen uitgroeien, werpen zij meer schaduw op de heide waardoor die minder kansen heeft en zal verdwijnen. Een aantal oude grove dennen mogen echter blijven staan. Door hun knoestige vorm zijn ze landschappelijk vaak heel mooi. en dus heel belangrijk voor de voedselkringloop in de natuur.

I - PIJPENSTROOTJE EN GALAPPELS

Het pijpenstrootje is een gras met stijve rechte stengels, vroeger gebruikt om pijpen te kuisen. Het groeit op een typische manier, in dikke bulten. Sterke vergrassing belemmert de groei van jonge heidestruiken. Door begrazen en maaien worden deze planten binnen de perken gehouden.

In de nazomer en herfst vind je allerlei vergroeiingen in de vorm van knikkers en schijfjes op de bladeren, knoppen en twijgen van de zomereiken. De meeste zijn gallen en er zijn wel 40 soorten. De galappel is de meest gekend, hij kleurt in de herfst felrood. Gallen zijn woekerweefsels die ontstaan door een stof die door een insect wordt afgescheiden bij het leggen van een eitje. De gal biedt de larve voedsel én een veilig onderkomen. Veel soorten overwinteren in de gal. Gallen worden veroorzaakt door galwespen maar ook andere insecten zoals galmuggen, galvliegen en sommige luizen en mijten.

Legende

- i** Informatie
- P** Parking
- ☒** Picknick
- ♣** Speelzone

PROVINCIAAL GROENDOMEIN KESSELE HEIDE

Wandelroutes

♣ 2,4 km

♣ 3,5 km

● Fietsknooppunten

Provinciaal Groendomein Kesselse Heide

Vaerestraat 4, 2560 Nijlen

03 489 29 13, kesselseheide@provincieantwerpen.be

Vrije toegang van zonsopgang tot zonsondergang

Kijk voor de bereikbaarheid
op onze website

www.provincieantwerpen.be

Er is een ruime auto- en fietsparking
aan de Lindekensbaan

0

500 m

J - OUDE SCHAPENSTAL

Ga even rechtsaf tot bij de oude schapenstal. Die wordt nu gebruikt als schuilplaats voor bezoekers. Willen we de sporadische heidevelden die ons land nog rijk is, beschermen en bewaren, dan vergt dit een constante inzet. Het kappen van bomen, maaien, plaggen en inzetten van schapen zorgen ervoor dat de jonge heideplantjes kansen krijgen en de specifieke fauna en flora van de heidebiotoop blijven bestaan. Ga hier naar rechts om de wandeling met 1 km in te korten of ga terug en vervolg de wandeling langs de weiden waar ezels grazen.

K - SPECHTEN

Spechten zijn vogels met een scherpe snavel, een stijve staart en poten waarvan de twee middelste tenen naar voren staan en de buitenste twee naar achteren. Zij leven meestal in bomen en gebruiken hun snavel en lange kleverige tong om daarmee insecten los te peuteren. Hun staart gebruiken ze daarbij als steunpilaar. Zij leven in paren en hakken hun nest uit in een boomstam. De tong van spechten is tot 10 cm lang. Hij gaat onderhuids over de schedel, komt zo in de bek en kan zeer ver worden uitgestoken om insecten te vangen.

De grote bonte specht komt hier het meest voor. In het voorjaar heb je veel kans zijn typische roffel te horen waarmee hij zijn territorium aangeeft en vrouwtjes lokt.

Ook de groene specht wordt hier vaak waargenomen.

Anders dan de meeste spechten, beweegt hij zich gemakkelijker op de grond voort en timmert minder op bomen. Deze specht roffelt weinig, maar heeft een typisch geluid dat klinkt als een luide lach. Zijn voedsel bestaat hoofdzakelijk uit wormen en rode mieren maar hij eet ook andere insecten en bessen. De kleine bonte specht en de zwarte specht komen in mindere mate in deze eikenbossen voor.

L - STRUIKHEIDE

Struikheide is een taai struikje van 30 tot 100 cm hoog. De blaadjes zijn piepklein. Dit is een bescherming tegen uitdroging. De talrijke trossen paarse bloemen zorgen op het einde van de zomer voor de typische kleur van de heidevelden. De nectar is door insecten makkelijk te bereiken. Naast honingbijen en hommels komen ook graafbijen (o.a. zandbijen) met een korte tong, wespen en vliegen op de nectar af. Ook nadat de plant is uitgebloeid, blijft de bloemkroon nog lang vastzitten. Binnenin rijpen de zaden. Het is net een klein zoutvat dat in de loop van de winter met de hulp van de wind zijn inhoud uitstrooit.

M - WATERJUFFERS EN LIBELLEN

Vlak voor een waterplas merk je een duidelijke verandering in de begroeiing. Een dichte begroeiing van heidestruiken toont de begrenzing van een veldje dat enkele jaren geleden geplagd werd. Een goed heidebeheer bestaat uit een aaneenschakeling van dergelijke kleine maatregelen. Bij de blauwe wandeling onder B) vind je wat meer uitleg over plagen.

Deze waterplas is uitgegraven om bluswater te verzamelen. In de omgeving van de blusput worden veel waterjuffers en libellen waargenomen, met namen als lantaarntje, watersnuffel, platbuik, viervlek en gewone oeverlibel (foto), grote keizerlibel, heidelibel. Afhankelijk van de soort leven de larven enkele maanden tot vijf jaar onder water. Ze eten allerlei waterbeestjes, kikkervisjes en zelfs kleine visjes. Het blijven rovers ook als ze eenmaal uit het water gekropen zijn na de laatste vervelling. Dan hebben ze ook vleugels gekregen. Ze zitten graag op een uitkijkpost en vliegen rond om allerlei insecten uit de lucht te plukken, die ze tijdens de vlucht of zittend opeten.

N - WEER IN HET BOS

Let op de greppels dwars op het wandelpad. Deze bedden met grachten werden aangelegd in de 18de eeuw voor het ontwateren van de nattere delen op de heide en beplant met groveden. Volgens het decreet van keizerin Maria-Theresia van Oostenrijk werden toen in de Kempen massaal dennen aangeplant om het hout te gebruiken in de mijnbouw.

O - RUWE BERKEN

Bij jonge exemplaren van de berk is de schors glad en bruin, na enkele jaren verkleurt deze echter zilverwit: het kenmerk bij uitstek van deze boomsoort. Bij zeer oude bomen kan de schors zwart en gekloven zijn. De berk is gesteld op een zandige grond en veel licht. Het is een pionier, nl. één van de eerste bomen die in open terreinen verschijnt.

P - GROVE DENNEN MET EEKHOORNNESTEN

Deze grove dennen zijn karakteristieke bomen voor heideterreinen. Ze groeien goed en hun zaden kiemen hier gemakkelijk. Neem op het einde van deze wandeling even de tijd om met je neus naar boven naar de toppen van deze naaldbomen te turen. Misschien ontdek je een dichte, bolvormige takkenconstructie. Dat is dan waarschijnlijk een eekhoornnest. Zoek ook eens op de grond naar afgeknabbelde dennenappels.

BLAUWE WANDELING 2,4 KM

VERTREK AAN DE PARKING EN STEEK
DE LINDEKENSBAAN OVER

A - HOGE HEIDE

Je bent hier in de Hoge Heide en wandelt door een typisch bos van voedselarme zandgronden.

In de boomlaag groeien vooral Zomereik en Ruwe berk. De onderlaag bestaat uit zachte en ruwe berk, wilde lijsterbes en sporkehout. De kruidlaag is arm met soorten als bochtige smele, pijpenstrootje en bramen. Struikhei wordt aangetroffen op open plekken en langs paden.

Vogels als goudhaantjes, mezen, spechten en boomkruipers voelen zich hier thuis.

Hier en daar zie je stronken van de Amerikaanse vogelkers. Deze soort werd ingevoerd vanuit Noord-Amerika omwille van het hout en omdat zijn bladstrooisel de bodem verbetert onder naaldhoutakkers. Bij ons echter blijft hij meestal struikvormig waardoor we eerder van brandhout dan van kwaliteitshout kunnen spreken. Het blad is langwerpig, heeft een fijn gezaagde rand en een glanzende, donkergroene kleur. In de lente verschijnen er witte bloemen, die in langwerpige pluimen bij elkaar zitten. De vruchten zijn paarse bijna zwarte kersen die gegeerd zijn door dieren maar oneetbaar zijn voor mensen. Deze 'bospest' breidde zich enorm snel uit in de Kempische bossen. Hier op de Kesselse Heide wordt hij bestreden door de struiken te verwijderen.

B - PLAGPLEKKEN

Rechts ligt een lager gelegen open plek die vroeger tijdens de winter vaak onder water kwam te staan. Vroeger was dit een ven, nu is het dichtgeslibd en vergrast. Je merkt er de typische dikke bulten van het pijpenstrootje, een gras met stijve rechte stengels.

Ook liggen hier enkele plagplekken. Het bovenste laagje grond dat zeer vruchtbaar is door de humusvorming, werd hier verwijderd. Uit de oude zaadbank kiemen nieuwe heideplanten.

Vroeger werd deze afgeplagde laag in de stal gelegd om ze te vermengen met de uitwerpselen van het vee.

Het ging om een systeem van 'potstal' waarin de mest werd opgepot zodat het vee na verloop van tijd hoger kwam te staan. Die mest werd dan na de winter gebruikt om de graan- en boekweitakkers rond de boerderij vruchtbaar te maken.

C - SPORKENHOUT

De spork of vuilboom is een kleine boom. Wat opvalt zijn de goed zichtbare nerven aan de onderzijde van het blad. Hij bloeit met onopvallende witgroene bloempjes die graag door honingbijen worden bezocht. Daarna worden de bessen gevormd. Tijdens het rijpingsproces veranderen die van kleur: eerst groen, dan rood, en tenslotte zwart. Meestal zijn de verschillende kleuren bessen tegelijk op de boom aanwezig.

De wandeling maakt een lus door het Hoogbos.

D - BREM

Een algemene struik op zandgronden is de brem. Brem heeft maar weinig bladeren en die zijn erg klein. Je herkent de struik vooral aan de opvallende gele bloemen, die bloeien in april en mei. Als insecten de bloemen bezoeken, wordt het stuifmeel op hen afgeschoten. De vrucht is een zwarte peul.

E - BIJENHAL

In deze bijenhal wordt door de imker een aantal bijenvolken gehouden. De honingbij is een belangrijke bestuiver van bloemen. Haalbijen (werksters) vliegen tot 5 kilometer ver om nectar en stuifmeel te halen in en rond de heide o.a. op wilg, sporkehout en struikheide. In de middeleeuwen stonden er veel bijenkorven in de uitgestrekte heidevlakten. Het waren de leveranciers van de enige beschikbare zoetstof.

F - WANDELPAD HET GOOR

Vorbij de bijenhal gaat de wandeling naar rechts; ga je rechtdoor dan kom je in het Goor, een natuurgebied, eigendom van Natuurpunt. Je kunt het verkennen langs een wandelpad van ongeveer 1 km. De natste delen vormen een elzenbroek, dit wil zeggen een moerassig gebied met veel zwarte els. In natte periodes zijn laarzen aanbevolen.

G - UITZICHT OP DE NATTE HEIDE

Meestal is het hier zeer vochtig. Deze natte heide wordt gedomineerd door dophei en pijnstrootje. De gewone dophei is een belangrijke nectarplant voor hommels. Alleen hommels met een lange tong kunnen bij de nectar komen.

Hommels met een korte tong breken in door een gaatje te bijten onderin de bloemkroon. Ook vlinders zoals het heideblauwtje bezoeken de gewone dophei. Aan de overzijde van de Lindekensbaan, is de heide veel droger. Daar domineert de struikheide.

Nog een soort van de natte heide is de wilde gagele. Deze bladverliezende struik geurt aromatisch. Vanwege de bitterstof in de bladeren wordt gagele ook gebruikt bij het brouwen van bier, in de plaats van hop.

De plant bloeit in april en mei. De katjes verschijnen voor de bladeren. De struik is veelal tweehuizig. Meestal komen op een struik óf mannelijke óf vrouwelijke katjes voor, waarbij dezelfde struik in het ene jaar vrouwelijke katjes kan dragen en in een ander jaar mannelijke. De mannelijke katjes zijn langwerpig en de vrouwelijke meer gedrongen.

H - VLEESETENDE PLANT

Wie goed zoekt, vindt naast het pad een bijzonder vleesetend plantje. Let op: verlaat het pad niet om vertrappling van kwetsbare planten te voorkomen!

De ronde zonnedauw is uitgerust met geelgroene bladeren met rode haren. Op het einde van die haren wordt een kleverige stof afgescheiden. Als insecten, meestal vliegjes, die stof aanraken, plakken ze er aan vast. Het blad krult zich dan langzaam rond het slachtoffer en het verteringsproces kan beginnen. Door dierlijk weefsel te verteren, verkrijgt zonnedauw meer dan genoeg stikstof en organisch materiaal. Zo slaagt het erin om in dit arme heidemilieu te overleven.

STEEK DE LINDEKENSBAAN OVER
(OPGEPAST! GEVAARLIJKE OVERSTEEK).

STAP DE KESSELE HEIDE TERUG BINNEN.

IETS VERDER KAN JE DE **RODE WANDELING**
VOLGEN TOT AAN DE PARKING

PROVINCIAAL GROENDOMEIN KESSELE HEIDE

Vaerestraat 4, 2560 Nijlen
keselseheide@provincieantwerpen.be
domeinwachter: T 03 489 29 13
administratie.antwerpen@provincieantwerpen.be
www.facebook.com/keselseheide